

Wõta ja loe!

№ 5. — IX aastakäik.

Inimese väärtus.

Ained, millest kosneb inimese organism, kui neid rahasse ümber arvestada, annavad meile sõrdlemisi tagasihoidliku summa. Nii ei ole inimene materialismi seisukohast palju väärt. Ta on üks tühine olemus.

„Mis on inimene, et ja ta peale mõtled?“ nii küsis lord kuningaas Saawet. Meie ise oleme aga wahelt endast suurel arvamisel, mõtleme endid olevat midagi väga tähtsat.

Maafame ühiskonna seisukohi inimese hindamisel. Inimesest peetakse lugu ainult siis, kui tal on midagi ja niisõrd, kui tal on midagi. See, kellel on palju raha, sellest peetakse lugu, tal on väärtust, kuna aga waene inimene ühiskonna meelest midagi väärt pole — temast minnakse ükskõiksest möõda. Teisets hinnatakse inimest, kui tal on väljapaistvaid andeid: Kuulus laulja on lugu peetud oma ilusa hääle pärast, millega võlub kuulajastonna. Maalikunstnikku austatakse ta väljapaistvate annete pärast maailmise alal, samuti kujurid, et ta oskab lihtsast aineist geniaalseid kujutlusi välja vormida. Rõnemees on hinnatud oma oskuse pärast oma elavate loogiliste ja tabavate väljendusatega haarata inimhulki. Nii võikime läbi mõt-

ta kõik elualad ja tulla sellele tulemusele, et ühiskond hindab inimest ta raha, seisukoha või annete järele. Ainult nii palju on tal väärtust.

Ruid, mis siis, kui kõik need väärtused meilt kaovad?

Oleme näinud, kuidas rikkad võivad üle õõ puruwaesets muutuda. Revolutsioon ja maailma majanduskriis kukutasid nii palju selliseid suurusi. Kas neid peale selle veel hinnati ühiskonna poolt? Nad olid nulliks muutunud. Samuti käis muude suurnikude ja aadliga. Ka neile ei omistatud pärast nende võimu ja seisukoha kaotust mingit tähelepanu.

Teisiti pole käinud ka annete kaotamisel. Laulja võib kaotada mingi haiguse tõttu oma hääle ja sellega ka selle „kullatiiki kõris“. Selle offene tagajärg on teada. Ta on oma väärtuse kaotanud. Maalikunstnik kaotades silmanägemise kujur oma käed, muusikainimesed oma kuulmise ja sellega ka enemasfi „omaga läbi“. Politikamehed, keda täna veel hinnatakse, võivad homme olla rahva põlguise all, kui sünnivad uued tõekspidamised ja ümberhindamised juundades.

Haigena viletsuses ja mahajäetuna on nii mõnigi „täht“ ühiskonna taevast pidanud lõpetama

oma päevad. Ta oli kaotanud oma väärtuse. See ei tähenda palju, kui seda peale surma hindama hakkatakse.

„Mis on vaene inimene väärt, et ta peale mõeld?“

Kas on inimesel veel väärtust, kui kõik see väline varisneb?

Nüüd Sumala seisukoht.

Wõime olla õnnelikud, et Sumal ei hinda nii kui inimesed. Tema silmis oleme palju väärt, kuid mitte selle pärast, mida me omame, vaid et oleme ta näo järel loodud ja ta Poja verega lunastatud. Ka see viimane kerjus pole Sumala silmis veel kaotanud oma väärtust. Sumala silmis on ta veel palju väärt ja Sumal armastab teda. See ühistonna poolt unustatud endine „täht“ ja Sumalale siiski veel kallid, sest temalgi on suurematu hing. See väärtus jääb ikkagi, kuigi maisjed väärtused oleksid läinud oma liha teed.

Tõepoolest, oleme valeteel hinnafes inimest ja raha või võime- te järgi. Kui tähtis, et Sumal hindab teist. Me oleme talle nii kallid, et ta saatis meie eest oma Poja suurema, et meid päästa. Ta nägi seda pärlit igas inimeses ja ei tahtnud, et see oleks pidanud minema kaduma. Mõtle, kui kallid ja oled Sumalale! Kogu taeva oma täiusega on ta sulle valmis- tanud. Sageli Sumal peab last- ma meid jääda omaga pankrotti ja unustusse, et meid vabastada väära eluhindamistest ja panna meid offima seda wara, mis igawesti jääb. Õnnelik see inimene, kes on Sumalas ja ta Poja lepi- tawas weres leidnud uue elu ja eluwäärtuse.

„Ja teie teate, et teid ei ole mitte kaduwate asjadega, ei hõbe- da ega kullaga lunastatud teie tü- hijest elust... waid Kristuse, kui ilma weata ja puhsta talle talli w e r e g a“ (1. Peetr. 1, 18. 19).

6.

Kergemeelselt ära wijatud.

Üks pärjia muinasjutt jutus- tab mehest, kes mere rannal jalu- tades leidis ühe kottitäie omapä- raseid kive. Ta hakkas nendega pilduma kajakaid ja lussu wista- ma. Üks kivi teise järele kadus nii woogudesse. Ainult viimase neist pistis ta fastu ja wiis koju. Suur oli aga selle mehe ehma- tus, kui ta seda kivi asjatundli- kumalt waadates tule walgel mäc- kas, et see polegi mingi hariif kivi, waid teemant, kalliskivi! Millise juure waranduse oli ta kergemeelselt merre wisanud.

Kuttu jookkis ta mere rannale ja- gasi, et kalliskive üles offida, kuid see oli wõimatu. Mere sügawuses puhkajid nad. Ei kibedad eitehei- ted ega pisarad wõinud neid taga- ji tuua.

Kas ei mängi ta meie kerge- meelselt oma rumaluses kalliski- widega. Meed on meie eluaastad. Muretus, ükskõikses ja kergemeel- ses elus raistawad paljud oma talleid armupäeroi, nagu oleks neid lõpmatus külluses, ja kui ei oleks nad midagi väärt. Silja, üksford eluõhtul, kui eht viimane

ainult veel järel on, hakkame mõistma ja taipame, millised pil-
lajad oleme olnud ja misjugu-
seid warandusi oleme ära wisanud.
Mõnmed teeksid ei tea mis, kui neid
päewi ja aastaid veel jaoks fa-

gaji, kuid see on hilja, see on mõi-
masu. Sul on ehk veel ainult
wiimane kalliskivi su käes —
tahad sa ka seda kergemeelselt ära
heita?

Kadunud päew.

Nagu rooma ajaloolane Sueton jufustab, oli keiser Tiituse (kes aastal 70 wallutas Jeruusalema) õilsaks püüdeks iga päewa nii mööda jaata, et ifka midagi head mõiks teha. Kui ta ühel õhtul päewa lõpetades leidis, et ta midagi head polnud teinud, hüüdis ta kurwalt: „Sõbrad, sel-

le päewa olen ma kaotanud!“ (Amici, diem perdidit!) Ja see oli pagan — kui mõnmed kristlased mõiksid temast õppida. Kas pole ka meie elus palju kadunud päewi. Oudsem on veel see, kui meie elu jaab fühjalt raijatud ja elu lõpul peame hüüdma: „Kadunud, kadunud!“

Meie tundi ei tea...

Ühel juwel tegi üks waimulik laulukoor wälhajaõidu feije kihelkonda. Deoaukol sõideti ja lauldi teel mõnmesjugu-
seid waimulikke laule, muu seas ka seda laulu, kus on räägitud, et meie tundi ei tea, millal ilmub Jeesus või tuleb surm.

See ääres odrapõllul niidab keegi noori neiu. Akki ta tunleb automürinat ja laulu. Ta peatub ja jääb kuulama. Seal kostawad ta kõrwu helid ja sõnad: „Me tundi ei tea, millal ilmub Jeesus...“

Need sõnad fungiwad ta südamesse ja panewad teda mõtlema, kas tema olets walmis, kui Jeesus ilmub, või surm tuleks. Mõnmed patud ja murelikult mõtleb ta, mida küll peaks tegema, et

omada sellist seisukorda, et mõiks olla iga heft walmis niihästi Jeesuse auilmumisele kui ka surmale.

Ta wistab wistati maha ja rufab koju, offib waike paiga lahas ja langeb seal põlmedele Issanda ette, et leida armu ja andeksandmist. Mõüid on ta õnnelik ja mõib waadata julgusega Issanda tulemise päewa poole.

Oled sa walmis? Ei, jinagi tea tundi, millal pead lahuma siis elust. Ka Issand mõib fulla kui waras öösel. Mõid sa falle wastu rufata? Kui mitte, siis tee sedasama, mida tegi see noor: mine palwes Issanda ette ja palu temalt armu ning andeksandmist oma hingele. Ära ole hooletu oma hingeõnnistuse faganõudmises. Akstord mõib olla hilja.

PE A 9,405
 773 1,1

Laulud.

Võitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Jeesus, väärt küll oled ja, Et sind põrmus austan ma, Et sind põrmus austan kiidan ma. Teist nii head ei leita küll, Minu süda laulab sull', Minu süda hõiskab, laulab sull'.

Koo r: Oh mind kõigist vabasta! Minu usku kasvata! Anna kõigist truudust mull'! Ennast annan tervelt sull'.

Mu peal' waafad armuga, Äkled, et võin fulla ma, Et võin sinu juure fulla ma, Ja et minu pafu süüd Võtad unustada nüüd, Unustada igavest' mu süüd.

Viisil: Armas Jeesus, armastaja. P. Lisa 30.

Kui ja teaksid, mis su rahuks Sgavestsi tarvis läeb, Küll siis paff su südant rõhuks, Mis sull' nüüd veel löbu teeb; Kui ja teaksid, mis sind ootab Akstord teises ilmas ees, Kuhu viimaks surm sind saadab, Wäriseks su süda sees.

Kui ja teaksid, kuidas elu Warju kombel kaob siin, Kuidas paff sull' saadab walu Ja kui raske hinge piin, Küll siis peaksid seisma jääma, Enese käest küsima: Mis siis minust peab saama, Kui ma suren pöörmata?

Viisil: Ma tahan jätta maha. 245

Kui olen ma fäis paffu, Siis ta fäis armu on, Kui olen ilma nõuta, Siis ta nõuandja on: Mu süda külm ja pime Mu päike Kristus on, Paff on mull' surma saafnuud, Ta on mu armufroon.

Mu kõige parem tegu Ei maksa fema ees. Mu ainus kõlblas õigus On Jeesu vere sees; Mu wägi on kõik nõfrus, Siin ilma femata, Ta läbi wõin ma teha Kõik ilma waewata.

Viisil: Ma tahan jätta maha 245.

Ja selle usu põhi On Kristus ja ta arm, Ei ma siis karta tohi, Ei ehkita mind hirm, Ma ise küll, mu elu Ei kõlba kuhugi, Mis Kristus annud mulle, See makjab alafi.

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Võta ja loe“ hind á 2 senti, 10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord kuus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s., välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni häaks ja kaastöid saata toimetajale Päikese 5—7, Tallinn. Tel. 446-22.

Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külvaaja“ trükk, Tallinn, Rataskaevu 6, tel. 450-67.

Ilmus 14. märtsil 1940.

